

ತನ್ನದೇ ಕಣ್ಣೀರ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ಪದ್ಯಗಳು

ಪದ್ಮನಾಭ ಭಟ್

‘ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಿ ಹಬ್ಬಿರುವಂತೆ
ಪೀಡೆಗಳ ನರನಾಡೆಗಳಲ್ಲಿ
ಪದಗಳೇ ರಕ್ತವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ.
ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಕಾಡಿನಲ್ಲೂ ಪದಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ
ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಪದಗಳು, ಪಳಪಳ ಹೊಳೆಯುವ
ಪದಗಳು.

ಗಾಢ ಮತ್ತು ತಿಳಿ ಪದಗಳು.
ನೋಡಲು ಸುಂದರ, ಒಳಗೆ ಭೀಕರ
ನಿರ್ಜೀವ ಅಂಕುರ’

–ಇವು ‘ಗೋರಿಯ ಮೇಲೆ ರಾಗಿಯ ಕೊನರು’
ಸಂಕಲನದ ‘ಮನುಷ್ಯ ಮತ್ತು ಪದಗಳು’ ಕವಿತೆಯ
ಸಾಲುಗಳು. ಇದರಲ್ಲಿ ‘ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಕಾಡಿನ ಪದಗಳ’
ಬಗೆಗಿನ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಜನಪ್ರಿಯ
ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕಿಟ್ಟರೆ, ಕಾಡಿನ ಪದಗಳ ಸಾಲುಗಳು
ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ನಾಟುತ್ತವೆ. ನರನಾಡೆಗಳಲ್ಲಿ ರಕ್ತವೇ
ಆಗಿರುವ ಈ ಪದಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವು? ಈ ಪದ್ಯ
ಶುರುವಾಗುವುದು ಹೀಗೆ:

‘ಹಳೆಮನೆಯ
ಹುಲ್ಲು ಮಾಡಿನ ಮೇಲೆ
ತೆಗೆದಿಟ್ಟ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ
ಹಿರಿಯರ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಪದಗಳು
ರಾತ್ರಿ ಇಬ್ಬನಿಗೆ ನೆನೆಯುತ್ತವೆ.
ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ
ಅಮ್ಮ ಪದಗಳ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಸಿಪ್ಪೆ ಸುಲಿದು, ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಸಿ
ಸರೆಯ ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಡಚಿ
ಪದಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಕೈಗಿಡುತ್ತಾಳೆ.’

ಹೀಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಪದಗಳನ್ನೇ ಪದ್ಯಗಳಾಗಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ
ಅಚ್ಚುಹಾಕಲಾಗಿದೆಯೇನೋ ಅನ್ನಿಸುವಂಥ
ಸಂಕಲನ ‘ಗೋರಿಯ ಮೇಲೆ ರಾಗಿಯ ಕೊನರು’.
ಇಲ್ಲಿನ ಪದಗಳು ಅಮ್ಮ ಮುಚ್ಚಟೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳ
ಕೈಗಿತ್ತಷ್ಟೇ ಬೆಚ್ಚಗಿಲ್ಲ; ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಮೈ ಕೈ ಗಾಯ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳು, ಬಳಲಿರುವ ಪದಗಳು,
ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟಿರುವ ಪದಗಳು, ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿರುವ
ಪದಗಳು, ರೋಷದಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಪದಗಳು,
ವಿಷಾದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೇಳುತ್ತಿರುವ ಪದಗಳು,
ನೋವಿನಲ್ಲಿ ನಲುಗುತ್ತಿರುವ ಪದಗಳು, ಪ್ರಶ್ನೆಯ
ಶೂಲವನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ನೆಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳು,
ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಪದಗಳು... ಹೀಗೆ
ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಬಗೆಯ ಪದಗಳಿವೆ.

ಇವು ಪಳಪಳ ಹೊಳೆಯುವ ಜರೂರಿಗೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ.
ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿ ರೂಪಕದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವ
ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿಲ್ಲ. ಆಹಾ!
ಎಂದು ರೋಮಾಂಚನ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ರಸಮೊಗ್ಗುಗಳನ್ನು
ಅರಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನೇರವಾಗಿ, ಅಷ್ಟೇ ಸರಳವಾಗಿ
ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಪದ್ಯಗಳಿಗೆ ಇರುವ ದೊಡ್ಡ
ಶಕ್ತಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಎಡವಿ ಬಿದ್ದಾಗ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆಯೇ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ‘ಅಮ್ಮಾ’ ಎಂಬ